

2011. január 1. – szombat

Példabeszédek könyve 15,17: Jobb egy tányér főzelék ott, ahol szeretet van, mint a hizlalt ökör, ahol gyűlölet van.

Adjon Isten az újesztendőben szeretetet és hizlalt ökröt. Adja Isten, hogy jól menjen lelkiekben az életünk, és gyarapodjunk földiekben is, mert az is kell. Minden jót kívánunk, adjon meg Isten mindenkinek mindent, amit kíván. Szép gondolatok ezek, csak nem igeiek. És nem kellene odatenni Isten Nevét az ilyen alig meggondolt emberi szavakhoz. Persze, lehet, hogy megsértődnének szereteteink, ha azt mondanánk ilyenkor, hogy adjon Isten az újévben örömet és bánatot, szép élményeket és terheket, lelki erősödést és próbatételt. Szép szavainkat, melyeket sokszor elég üresen mondunk, gondoljuk át, legyen kevesebb, szerényebb, de szívből jövő a kívánság, s főleg olyan, amiért imádkozni is fogunk, és lehet. Ha az ÚR akarja, és az Ő terveivel összhangban van, megadhat sok földi kincset is nekünk, hogy sáfárkodjunk vele. Magamnak, és azoknak, akik e sorokat olvassák, kérni szeretném mennyei Atyánktól, hogy adjon a ma kezdődő évben minden napra egy tányér ételt, és az Ő szeretetét, mely szeretet uralja emberi kapcsolatainkat, környezetünket is. A mindennapi kenyér Tőle elég lesz a testnek, az Ő szeretete pedig áldott teszi az életet.

2011. január 2. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 15,17: Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Az ok-okozat összefüggését nem csak a matematika ismeri, hanem a mindennapi élet is, számtalan közmondás tanúskodik erről. Itt a hitnek egy ilyen világos, tényszerű igazságát fogalmazza meg Pál. Ha hiszel Istenben, és az Ő Fiában Krisztusban, akkor megigazult vagy. Ő ezt ígérte, ezért ez tény. Nem érdemekért, hanem kegyelméből. Ha pedig Ő megigazított, akkor Istennek nincs többé „konfliktus”, neked nincs amiért Isten haragjától, büntetésétől tartanod, ez már rád nem vonatkozik, Istennek pedig nincs többé oka haragudni rád, mert Ő saját akarata szerint bűneidet eltörölte és elfelejtette, Krisztus igazságával állhatsz előtte. Akkor ez által a Krisztus által tökéletes békességben vagy Istennel. Továbbra is az Ő tanácsa és segítsége tartja meg az életed a helyes úton, de most már örömmel jövünk Hozzá tanácsért, már tapasztaltuk, hogy az Ő irányítása szerint élni a legjobb, és bizalommal kérjük segítségét is, hiszen akaratának megvalósításához van arra szükségünk. Isten pedig ezeket szívesen adja nekünk, az Atya mindenkori öröme a fiak igaz úton való haladása, ebben való segítség. Hiszel Isten Fiában? Akkor igaz vagy Őelőtte, békességben járulj ma is az Atya királyi székéhez. Még nem vagy benne biztos, netán azt mondd, hogy sokat kell még érte tenned? Sürgősen szükséged van arra, hogy elfogadd hittel az ingyen kegyelmet, amit Krisztusban, az Ő áldozatáért ad neked Isten, s akkor Ő igaznak tekint és békesség lesz. Békesség Istentől.

2011. január 3. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 54,8: Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad.

Mennyi a pillanat? Egyiptomban 430 év, Babilonban 70. Nem lehet sem matematikával, sem emberi logikával kiszámítani. Azt viszont következtetésként lehet levonni, hogy nem érdemes haragítani az Urat, mert lehet, hogy egy pillanatra elfordul tőlünk haragjában. Ha pedig leveszi rólunk tekintetét akárcsak egy földi idővel mért pillanattal is, az nekünk rettenetesen rossz. Az Isten kegyelme és gondviselése tartja fenn életünket mindig, folyamatosan. Őbenne áll fenn még a mindenség is. Nem független természeti törvények alapján létezőnk, hanem az Úr folyamatos munkája szerint. Ha Ő

elfordul, az a vég. Oly nagyon és sokáig haragította a választott nép az Urat, hogy Ő elfordult. Ez a szent város pusztulását, a szent templom lerombolását, a nép javának fogságba hurcolását tette lehetővé, nagyon sok szenvedéssel, gyásszal, fájdalommal és könnyhullatással.

A pillanattal, a haraggal és Isten elfordulásával szemben ott van az örök, a hűség, az irgalom és a megváltás. Nem azért, mert megjavult a nép, nem azért, mert kiérdemelték, hanem Isten nagy szeretete alapján. Ő eldöntötte, hogy ezt fogja cselekedni az Ő népével: hozzájuk fordul, haza vezeti és segíti őket, gondoskodik, hogy felépüljön a város, a templom, népe pedig áldásaiban részesedjen.

A zsoltárossal kérjük, Urunk: *Ne vess el orcád elől, szent Lelkedet ne vedd el tőlem!*

2011. január 4. – kedd

Pál második levele a korintusiakhoz 12,9: De ő ezt mondta nekem: "Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz."

A templomban meghatódva bólogatok, hogy milyen szép ige, milyen nagy dolog, hogy Pál apostol elfogadta Istennek ezt az üzenetét, hogy Isten kegyelme elég volt neki. Amikor kijövök a templomból, akkor már nem elég ezt tudni, több kellene. Már is rohanok, sok elvégzendő feladat vár, annyi mindenhez kellene egy kis isteni segítség, de jó is lenne, ha az ÚR meghallgatna és megadná legalább egy részét mindannak, amit kértem Tőle. Hiszen azokra nagy szükségem lenne, az gyermeke vagyok, jó lenne az Ő segítő hatalma. Amit akarok nem gonosz dolog, sőt, hasznos lenne másoknak is, tényleg, Uram, nagyszerű tanítás ez Pál apostolnak, de nekem nincs olyan nagy hitem, mint Pálnak, a mai idők is nehezebbek, jöjj, adj erőt, adj segítséget, célba szeretnék jutni. De mit is olvastunk? Ha végigolvassuk ezt a rövid kijelentést, ebben Isten épp azt mondja, hogy a cél elérése meglesz. Az Ő akarata megvalósul. Amit Pál apostol által akar Ő elvégezni, s mi tudjuk, hogy ez nem kis szolgálat volt, azt Isten Pál által elvégzi. Csak közben nem szabadítja meg pár betegségétől, gyengeségétől. Mert a célba érkezésnek nem csak a végeredménye van Istentől, hanem az oda vezető út, az úton, azaz a szolgálat alatt használt és használható eszközök, minden Isten akaratával kell egyezzen. Isten akarata meglesz a mi életünkben is, ha Pálhoz hasonlóan kiszolgáltatjuk magunkat eszközként Isten kezében. Ez nem mindig történik emberi elképzeléseink szerint, hiszen, ha lehetne, akkor mi sok erővel, sok pénzzel, sok segítővel, sok magunk általi módszerrel próbálkoznánk, úgy hisszük, hogy ezek által lehetne eredményt elérni. Isten azt mondja Gedeonnak, hogy nem tízezer emberre van szükség, hanem csak háromszázra, akik engedelmesek legyenek. Akkor pedig nem ők győznek, nem is emberek által kitalált harci módszerek és eszközök, hanem Isten ajándéka lesz a győzelem.

Istenem, szeretném kimondani az Áment a Te akaratodra, módszereidre, a Tőled kapott erőre, a saját erőtlenségemre is, ha az által munkálkodhatsz, Neved dicsőségére, akaratod megvalósítására.

2011. január 5. – szerda

Zsoltárok könyve 18,50: Magasztallak, URam, a népek között, zsoltárt éneklek nevednek.

Dávid csodálatos zsoltárokat írt, ez pedig az egyik leggyönyörűbb bizonyágtétel közöttük. Az istenfélő emberek ismerik az Istennel való közösség gyönyörűségét, tudják, hogy szavakban alig lehet valamit kifejezni abból a csodálatból, amit Isten kegyelmének elfogadása után átél Isten gyermeke. Ebben a zsoltárban is sorolja Dávid azokat a csodákat, melyeket az ÚR cselekedett, amelyek által Isten gazdagon megáldotta Őt, megszabadította nehéz helyzetekből. Amikor Istennek zsoltárt énekel, akkor egy picit igyekszik Istennek visszafordítani az Ő nagy szeretetéből. A sok és nagy áldás és öröm, amit Istentől kapott, betölti az életét, ezért ő is szeretne egy énekben, egy imában, egy dicséretben, ha csak kis

mértékben is, de örömet szerezni az Úrnak. Önként, szívből, hálával. S amikor ezt teszi Dávid, és a mindenkori istenfélő ember, akkor ő maga ismét nyertes, hiszen Isten dicsőítése által ujjong a szívünk. Amikor magasztaljuk az Urat, akkor vagyunk legközelebb küldetésünk lényegéhez, teremtettségünk céljához. És akkor tudjuk és érezzük is, hogy ez csodálatos dolog.

Mindezt nem érti, nem értheti az, aki nem él közösségben az Úrral. A világ emberei gúnyolódva, vagy a legudvariasabb esetben is csodálkozva kérdezi: mi lehet unalmasabb, mint mindig csak dicsérni Istent. A mennyei dicsőségről sincs sejtésük, sem reménységük, de nem is kíváncsiak abba az örökkévalóságba, mely szerintük unalmas és egyhangú. Mi mást tehetünk, mint ismét és kitartóan imádkozni értük, hogy amint Istenünk minket is elhívott, és megismertük a Vele való közösség gazdagságát, úgy emelje fel őket is.

Mi pedig olvassuk a zsoltárokat, Dávid szavaival, a Szentírás sok más helyen megírt szép dicséretével, és mindenképpen saját szavainkkal is magasztaljuk Istenünket, mert Ő jó, és méltó, hogy örökké dicsérjük szent Nevét.

2011. január 6. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 25,8: Véget vet a halálnak örökre!

Egyik temetésen gyakran elhangzó énekben van benne ez a kérdés: Mi a halál? Pál apostol azt kérdezi: Halál, hol a te fullánkod? A halál legáltalánosabb felfogás szerint az emberek egyik legnagyobb ellensége. Halál fogalma alatt szinte mindig a földi élet megszűnését értik, azt, hogy véget érnek a biológiai funkciók, a test felbomlik, a földi élet számára az illető személy megszűnik létezni. Az emberek többsége pedig ragaszkodik ehhez az élethez, ezért a halál gonosz ellenség, elrabolja szeretteinket és minket is. Mindenki meghal egyszer, szoktuk magunkat és másokat vigasztalni, vagy inkább csak próbáljuk a vigasztalást ilyen közhelyekkel.

Amikor Isten azt jelenti ki, hogy nem lesz többé halál, akkor nem a földi élet vég nélküli meghosszabbítására érti ezt. Nem arról van szó, hogy akkor senki nem hal meg többé a földön, ebből sok téves gondolat származhat. Ha mindig élünk, akkor nem öregszenek, s akik már öregek, vagy még gyermekek, azokkal mi lesz? Ne is folytassuk ezeket a hiábavaló gondolatokat.

A halál az, ami elválaszt Istentől. A Biblia örök halálnak is nevezi. Azon a napon, amelyen eszel a tiltott fáról, mondta Isten az első embernek, meghalsz. S az ember tovább élt a földön, gyermekei születtek, dolgozott, fáradozott még évtizedekig. De elszakadt Istentől. Meghalt Isten számára. Az a neved, hogy élsz, mondja a Jelenések könyve, de halott vagy. Mert az élet sem az csupán, hogy létezel, hanem az élet maga Krisztus. Ha Ő él benned, akkor igazán élsz. A földi életed vége, a földi halál pedig egy kapu lesz, melyen átmész Krisztushoz. Minden, ami Tőle elválasztana, megszűnik, nem lesz többé. Semmi nem zavarja meg a Vele való tökéletes közösséget.

Ézsaiás Isten üzenetét közvetíti, de ő még nem tudja, hogy Krisztusról beszél, aki legyőzte a halált, és életet szerzett nekünk. Isten gyermekei nem ismerik a halál félelmét, mert ők tudják, és az apostollal vallják: az élet Krisztus, a meghalás nyereség. Mindez azért, mert az Atya akarata szerint a Fiú véget vetett a halálnak örökre!

2011. január 7. – péntek

A zsidókhöz írt levél 4,16: Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

Egy kitalált történettel próbáljuk megérteni az ige egyik üzenetét. Nagy bajba kerülünk, semmi más megoldás nincs, mint az újonnan létrejött Segélybizottsághoz fordulni. Nem nagy a valószínűsége, hogy segítenek, hiszen teljesen ismeretlen emberek döntenek ott a segélyekről. Lehet, hogy el sem tudjuk nekik megfelelően mondani helyzetünket. Aztán ki tudja, mennyit értenek meg belőle, azok a városi uraságok nem tudhatják, milyen komoly kérdésekkel küzdünk mi, egyszerű emberek. De nincs más lehetőség, mégis meg kell próbálni. Már napok óta gyakoroljuk, hogy miként is szólalunk meg. Mit fogunk mondani. Próbáljuk kitalálni, hogy majd mit kérdeznek tőlünk. Másoktól érdeklődünk, hogy ők miként jártak. Egyre nő a feszültség, a szorongás, mi is lesz, ha nem segítenek. Mielőtt belépnénk a bizottság elé, mikor már a szívünk is a torkunkban dobog, tudomásunkra jut egy információ. Az, hogy a bizottság elnöke a legkedvesebb rokonunk, a tagok pedig a legjobb barátaink. Szikla esik le a szívről, minden megváltozik, remegő ajkak helyett mosolygós arccal megyünk, hiszen tudjuk, milyen jól ismerik helyzetünket, mennyire jó indulattal vannak irántunk, mekkora segítőkészség jellemzi őket.

A kérdés az, hogy ki a mi Istenünk? Sokan hallottak róla, s nagy szükségben belátják, csak Hozzá lehet jönni valódi segítségért. De hogyan? Mit mondjak? Félelemmel jöjnek? Megért Ő minket?- kérdezik azok, akik nem ismerik a mi Urunkat. Mi, akik már kaptuk azt a nagy kegyelmet, hogy Őt ismerhetjük, mert kijelentette magát, bizalommal jöhetünk. A legjobb barátunkhoz jövünk, a lehető legnagyobb jóakarónk vár és hív minket. Ő biztat, Megváltónk hívogat. Olyan sok alkalommal hívta Isten az Ő népét már az Ószövetség idején is. Megváltónktól pedig a felejthetetlen hívást kaptuk: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok.

Amikor mennyei Atyánk hív, ne kalkuláljunk, ne okoskodjunk, ne engedjünk semmilyen emberi érzést megszólalni, hanem a legnagyobb bizalommal, hittel, az Ő végtelen jóindulatának ismeretében jöjjünk Hozzá. Ma reggel, este, minden imádságban ezzel a bizalommal szólítsuk meg Istenünket. Ő pedig adja meg nekünk Fia által a csodát, a lelki nyugalmat és a segítséget, az Ő hatalma és bölcsessége szerint.

2011. január 8. – szombat

Pál levele a filippiekhez 2,14-16: Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.

Feladatunk a világban csillag-feladat. A legsötétebb éjszakában is, amikor nincs holdfény, nem tévedünk el, ha ragyognak a csillagok. Nem hasonlíthatók a Nap fényéhez a kicsi kis ragyogásukkal, de segítenek eligazodni, valamelyest tájékozódni a napkeltéig. Minél sötétebb az éjszaka, annál inkább szükségesek ezek az apró fények. Lelki-szellemi értelemben a mai világ sötét éjszakában botorkál. Isten gyermekeinek feladata, hogy apró fényükkel segítsenek, míg felkel sokak számára a Nap, a valódi világosság. Ehhez azonban nekünk különbnek kell lennünk. Minden büszkeség és dicsőségvágy nélkül, Istenünkért, és küldetésünk sikeréért nekünk tiszta, példaadó életűeknek kell lennünk. Nem vasárnapi keresztyéneknek, hanem Isten képviselőinek. Mindenben. Az ilyen életű keresztyének hitelesek a világ előtt is, ezekre vár és figyel a világ. Olyanokból sok van, akik vallásos életet élnek alkalmanként, de a mindennapok gyakorlatában azonosak mindenki mással, ugyanaz a zene, ugyanazok a filmek, ugyanazok a viccek, ugyanazok a bűnök, mint mindenki másnál. Ha a világtól az különböztet meg csupán, hogy havonta egy-két alkalommal egy órát templomban töltünk, míg mások pont akkor talán pihennek, az még nem jelent nagy világosságot.

Ami mindezt nehézzé, de ugyanakkor hitelessé teszi, hogy zúgolódás és vonakodás nélkül vállalom-e a csillag-küldetést. A másságot, az áldozatot, a szolgálatot. Sokszor felsóhajtok, hogy bezzeg az

istenteleneknek milyen könnyű, félelem és fenntartás nélkül élnek bűnös életet, csak magukra figyelnek, de én mennyi mindenre és mindenkire kell figyeljek, milyen sokat szolgállok, mekkora áldozatokat hozok. Ameddig az önsajnálkozás, a zúgolódás, elégedetlenség megkeseríti szívemet, addig a csillag-fény homályos marad, pislákol, nem igazi. Amikor Isten fénye, világossága tölti be életemet, s ez kezd el világítani, akkor megszűnik az önmagamra figyelés, akkor az ígére kezdet figyelni, arra, hogy annak megélésével és továbbadásával hogyan lehetek hasznos mások felé, miként dicsőíthetem Atyámat.

Atyám, bizony ismerős számomra is a zúgolódás, panasz, sokszor vonakodva indulok feladataim végzésére, melyek által szolgálnom kellene és Téged magasztalni. Add szívembe a Te igaz világosságodat, áldásodat, hogy készséggel és örömmel teljesítsem csillag-feladataimat.

2011. január 9. – vasárnap

Zsoltárok könyve 5,4: Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak.

Sok minden kiderül rólunk, ha elmondjuk a minden reggeli programunkat. Isten gyermekei már jó reggel az Urat keresik. Ha a mindennapi élet sok feladatot hoz elénk naponta, akkor is az ébresztőt tíz perccel korábbra teszem, de nem mulasztom el az ÚRral való közösséget. Szinte mindig megkísért a gondolat, hogy van még tíz perc, lehet még kicsit pihenni. S milyen hamar lehet engedni az ilyen gondolatoknak.

Van azonban még egy tapasztalatom. Az, hogy milyen könnyen becsapjuk magunkat. Egy keresztyén táborban láttam, hogy az ébresztő és a reggeli között mindenki Bibliával a kezében igyekezett elvonulni egy sarokba, valahova, a reggeli csendességre. Sokat jelentett az, hogy mennyire keresi mindenki az Urat. Aztán egész nap, különféle tevékenységek alatt nem látszott a magatartásán sok embernek, hogy Isten már reggel szólott hozzá. De leginkább magamról szólok. Hányszor indulok reggel valahova, aztán autózás közben a reggeli ígét próbálom elmélyíteni, és kiderül, már nem is emlékszem, mi volt az ige, pedig csak percekkel előtte olvastam. Becsaptam önmagam. Nem is az ígét olvastam, nem Istenre figyeltem, hanem önmagamot nyugtattam meg, hogy az igeolvasás is megvolt. Semmi gyümölcs nélkül.

Dávid is találkozni akar Istennel, szólítja Őt imában, de azt is elmondja, hogy készül erre a találkozásra, várja, hogy Isten válaszoljon a hívásra, hogy megértse az ÚR akaratát. Ehhez időre is szükség van, figyelemre, lelki nyitottságra, engedelmes akaratra, bizalomra.

Mennyei Atyám, szeretnék minden reggelt Veled kezdeni. És azt is szeretném, hogy ne azért keresselek, mert így illik, így kell, hanem őszinte vágyakozással akaratom megismerésére, vezetésed elfogadására. Hallgasd meg szavam, jó reggel, Uram.

2011. január 10. – hétfő

A királyok első könyve 8,60: Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az ÚR az Isten, nincs más.

Felépült a jeruzsálemi templom, elhelyezték a frigyládát a Szentek Szentjében. Salamon, a bölcs király csodálatos imádságot mond, melyben imádkozik Izrael népéért. Ezek a pillanatok ennek a népnek történelmében a legfontosabbak közé tartoznak, a templom felépítése és az istentisztelet és áldozatok ide helyezése az egész nép számára döntő fordulatot jelentenek. Hatalmas munka áll mögöttük, most pedig a beteljesedést, a sikert ünnepelhetik. Nagyon sok mai ünnepen fel kellene olvasni Salamon itt

leírt szavait, sok hiábavaló beszéd helyett. Ebben az imában Salamon az idegeneket is megemlíti, akik majd ide jönnek, ebbe a templomba imádkozni, hogy Isten hallgassa meg az idegenek imáját is.

Istennek egy választott népe volt az Ószövetség idején, ez a zsidó nép. A többi nép felé ennek a zsidó népnek azonban feladata volt. Fel kellett mutassa az Istennel való szövetség szépségét, áldásait, hogy másokat is Istenhez vezessen. Olyan életmóddal, melyet Isten kért tőlük kívánatosra kellett tegyék az Úrral való szövetséget minden nép számára. Mert az Úr nem azért választott ki őket, hogy mindenki mást elvessen, hanem, hogy általuk is mindenki mást megnyerjen. Izráeltól is meg kellett tudja minden nép, hogy az Úr az Isten, hogy Ő milyen hatalmas, és milyen féltő szeretettel viseli gondját az övéinek.

Imádkozunk az Úrhoz, és naponta kérjük áldását életünkre. Imáink nagy része önmagunkra és szeretteinkre néz. Ha az Úr meghallgat minket, akkor megkísért a hiábavaló és káros büszkeség: hadd lássák és tudják meg, hogy én milyen áldásokat kaptam. Még dicsekszünk is néha, hogy mi milyen nagy dolgokat tettünk a hitéletben, persze, hozzátevé, hogy az Úr segítségével. De azért mi is kellettünk hozzá, egészítjük ki. A mai ige arra indít, hogy Isten minden áldását úgy fogadjam, hogy azok által is szolgáljak mások felé. Ne én dicsekedjek, hanem igazi és őszinte alázattal mutassak az én Istenemre, és hívogassak másokat is, szavaimmal, életvitelemmel az Úrral való közösségre.

Legyen mai imádságunk az ének szavaival elmondott őszinte kérés: *Tégy, Uram, engem testvérré, Lelkedet úgy kérem, tedd Te a szívem, tedd késszé bízni a testvérben! Sejteni engedd: mit érez, boldog-e, szenved-é? Vigy közelebb a testvérehez, népedet tedd eggyé!*

2011. január 11. – kedd

Apostolok Cselekedetei 17,26: Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határai.

Azért nincs a Bibliában sok olyan esemény leírva, ami minket esetleg érdekelne, mert a Biblia nem kikapcsolódásért van, nem is ismeretek halmozásáért, hanem, amint az apostol mondja, hogy tökéletes legyen Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített. Ami pedig meg van írva, az mind ezt a célt szolgálja. Semmi nincs fölöslegesen, vagy csak érdekességképpen.

Azt olvassuk, hogy az egész emberi nemzetséget Isten egy vérből teremtette. Lehet ugyan vizsgálni, hogy van-e kapcsolat a világ egymástól távol levő helyein élő emberek között, szokott is időnként megjelenni egy-egy ilyen felfedezése a mai eszközökkel végzett tudományos kutatómunkának. Szenzációként teszik közhírré, például, hogy felfedezték, a fehér és a sárgabőrű embernek egy közös őse lehetett, kimutatták ezt a kísérletek. Nekünk ez az ige többet mond ennél. Azt üzeni, hogy minden ember Isten teremtménye, és valamilyen szinten rokonunk. Isten pedig szerette az egész világot Fiának elküldésében. És az az Ő akarata, hogy minden ember megtérjen. Ezért úgy tekintünk minden népre, minden emberre, mint Isten teremtményeire. Minket az Ő akarata kiválasztott, a többiek irányában ez felelősség, imádságra és cselekvésre hívás.

Életünknek Istentől elrendelt ideje és helye van. Értelmetlen, sőt, lázadó az a vágyunk, ami néha így fogalmazódik meg, hogy de jó lett volna akkor, máskor születni, de jó lett volna más helyen élni. Ha elfogadom, hogy ezeket Isten rendelte, akkor már nem azt kutatom, hogy miért pont itt most, miért ezekkel a nehézségekkel kell küzdenem, miért, miért, miért. Sokkal hasznosabb, és felettebb szükséges is, hogy hálát adjunk mennyei Atyánknak, aki bölcsességével rendelte el sorunkat, és amikor kérdezzük, akkor azt kérdezzük, hogy itt és most mi a feladat, hogyan tölthetem be hivatásomat, miként magasztalhatom életemmel Isten szent Nevét.

2011. január 12. – szerda

Zsoltárok könyve 116,10: Hittem, ha így szólok is: Igen nyomorult vagyok!

Mi emberek hajlamosak vagyunk végletekben gondolkodni, azt tartjuk, hogy jó és rossz emberek vannak, jó és rossz dolgok történnek. A hitéletben is így gondolkodunk néha. Valaki vagy hisz Istenben, vagy nem. Aki hisz, az mindig bizalommal tekint Istenre, soha nem csügged el, mindenre van ereje, amint az apostol vallotta. Nincs helye életünkben szomorúságnak, csüggedésnek, bizonytalanságnak, ezek nem jellemezhetik az Isten gyermekeit. Amint mondani szokták, mindig az élet napos oldalán zajlok az élete. Ez azonban csak elméletben van így, a mindennapok gyakorlata más. Ha végletekben gondolkodunk, akkor egy újabb nehézség adódik, az, hogy amikor nyomorultnak érezzük magunkat, amikor kudarcokat élünk át, és nagyon belefáradunk ennek az életnek olyan sok és nehéz harcába, akkor azt gondolhatjuk, hogy a hitünk nem is létezik. Ettől még jobban elcsüggedünk, nem felelünk meg a magunk által alkotott képnek.

A Biblia kibeszélhetetlen értéke abban is rejlik, ahogyan bemutatja Isten gyermekeit. Nem sarkít, nem idealizál, hanem elmondja a keresztyénség évezredes történelmének egyik legcsodálatosabb, az Atya által kijelentett Péter által kimondott hitvallását, majd azt sem hallgatja el, amikor ugyanaz a Péter megtagadja Mesterét. Ekkor viszont nem ítéli el véglegesen, nem olvassuk azt, hogy az ilyen embereknek soha semmi keresnivalójuk a Mester körül, hanem leírja bánatát, könnyeit, valamint a Jézussal való újabb találkozását, az Ő feltámadása után.

A zsoltárban, melyből olvasunk ma, az ember gyengesége, rettegése, bánata, elesettsége van említve, mindezzel egy mondatban pedig nem a hitetlenség, feddés található. Hanem Isten odafordulása, segítsége, kegyelme, megmentő hatalma. A zsoltáríró pedig a legmélyebb lelki állapotokban, melyekről annyira őszintén vall, mégis ehhez az isteni kegyelemhez és segítséghez fordul. És megtapasztalja, hogy az Úr segít, felemeli, megmenti.

Igen, Atyám, nem vagyok semmivel különb. Nem akarom, mégis elcsüggedek néha, nyomorultnak érzem magam. Adj erőt, bizalmat, Atyám, hogy a legnagyobb mélységekben is felnézzek Rád, segítségül hívjalak, hittel várjam és fogadjam szabadításod.

2011. január 13. – csütörtök

Lukács evangéliuma 13,13: És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

Azt mondjal, hogy gyógyítás. Azt gondolom inkább, hogy csoda. Mi arra figyelünk jobban, hogy egészség. Isten célja a dicsőség. Aminek mi legjobban örvendünk, az, hogy felegyenesedett. Amiért Isten örvendez, az, hogy dicsőítette az Istent. Ebből, és a hasonló gyógyítások történeteiből mi sokszor azt értjük, hogy Isten meggyógyít, s rögtön a magunk fájdalmai, betegségei jutnak eszünkbe. Istennek valóban van hatalma gyógyítani, de az egészség helyreállításának célja van, Isten hatalma látszik meg Fia életében és tetteiben. Jó lenne, ha nem csak az jutna eszünkbe, hogy gyógyíts meg engem is Istenem, hogy a hetven-nyolcvan esztendő alatt ne szenvedjek, minél kevesebbet legyek beteg. Az kellene eszünkbe jusson, hogy kérjük Istentől mindazt, ami által az Ő akaratát legeredményesebben tudjuk teljesíteni, használjon minket is eszközként, hogy hatalmáról és szeretetéről győzze meg általunk is embertársainkat.

Érdemes elgondolkodni azon is, hogy miként viszonyulunk a csodákhoz. Mert ha a Szentírást elfogadjuk, és nem csak jelképes üzeneteket akarunk belőle kiolvasni, akkor ebből a történetből is Jézus

teremtő hatalma sugárzik felénk. Azt írja Lukács, akiről tudjuk, hogy orvos volt, és azt is, hogy alaposan utánajárt a Jézusról szóló történeteknek, mielőtt lejegyezte volna azokat, hogy „nyomban felegyenesedett”. Ez pedig szinte lehetetlen, ha nem csodaként fogadjuk el. Emberi ismereteink és tudásunk szintjére akarjuk sokszor leegyszerűsíteni az ígét. Azt még sokan elfogadnák, hogy Jézus rátette a kezét, mindjárt hozzámagyaráznák, hogy nem is vették észre az ott állók, de valami kenőcs is volt a kezében, aztán az asszony pár nap múlva jobban volt, mintha kezdett volna felegyenesedni. Itt nem ez van. Hanem az, hogy nyomban, és teljesen. Az orvostudomány azt mondja, hogy a csont nem tud hamar hajlani, a sorvadtt izmok, ízületek ennyi és annyi idő alatt képesek mozdulni. Nem, itt nem gyógyítás van, orvosi értelemben, itt Isten hatalma munkálkodik. És eléri célját, ez az asszony dicséri az Urat.

Hova kell tegye a kezét Isten a mi életünkben, ahhoz, hogy Őt magasztaljuk? Biztos az, hogy meg kell ehhez gyógyulni testi betegségből? Atyám, nem egyszer kértem már segítségedet betegségben, egyéb nyomorúságaimban. Bocsáss meg, hogy segítségedért olyan keveset dicsőítettem. Add meg ma is azt, ami által leginkább Rád figyeljek, Rád mutassak, Téged magasztaljalak.

2011. január 14. – péntek

Ámosz próféta könyve 7,2-3: Ó, Uram, URam! Bocsáss meg! Mi lesz így Jákobbal, hiszen oly kicsiny? Megbánta ezt az ÚR: Nem történik meg! - mondta az ÚR.

Ámosz prófétának megadatik Istentől annak látása, hogy mi lesz a sorsa a vétkező és Istenétől elforduló Izráelnek. Sáskákat pusztításával, valamint tűzvészrel példázza Isten a büntetés súlyát, erejét, pusztítását. Úgy jelenti ki az Úr a büntetést, mint egykor Mózesnek a pusztában, amikor azt mondta, hogy elveszti a népet annak bűnei miatt, és nem vezeti be őket az Ígéret Földre. Akkor Mózes közbenjárt a választott népért, ugyanezt teszi itt Ámosz próféta. Isten pedig megváltoztatja döntését, nem hozza el a megérdemelt büntetést. Isten megbánásáról sokan felületesen gondolkodnak, nem egy ilyen rövid és nagyon egyszerű elmélkedés az, ahol erről érdemben lehetne értelmezni ezt, annyit talán ki kell mégis mondani, hogy ez a megbánás nem jelenti azt, hogy Isten változna.

Leginkább ismét a példák segítenek. Megváltónk úgy jelentette ki nekünk Istent, mint Atyát. Kitalált példánkban az apa egyik gyermeke rossz fát tesz a tűzre. Amikor ezt az apa megtudja, az éppen ott levő nagyobbik fiának mondja, hogy a kisebbik testvérét megbünteti, azzal, hogy nem engedi el arra az ünnepélyre, előadásra, amire az hónapok óta készül. A nagyobbik testvér ekkor azt mondja: Apa, de mi lesz így az öcsémmel, mennyire fog szenvedni, ez a lehetőség nem adatik többé neki, bocsáss meg kérlek. Az apa, pedig enged, hiszen szülőként mindenki tudja, hogy minden büntetés nekünk fáj elsősorban. Mennyire keressük néha azt, hogy valamiért elengedhessük a büntetést. Persze, szeretnénk gyermekeinket ráébreszteni tévedéseire, a jó irányba akarjuk őket irányítani. Ha semmi más nem segít, büntetnünk is kell őket. De az elengedés, a megbocsátás, ha csak lehetséges, az nekünk is örömet jelent.

A kérdés az, hogy miután Isten nem hagyta magára Izráelt a pusztában, miután az Úr nem hozta Izráelre a sáskákat és a tűzvészt, ezek után mit tesz a nép? Hogyan tovább? Isten kegyelmét senki nem érdemelte meg, esetleg csak annyit mondhatunk, hogy mi lesz velünk, hiszen olyan kicsik és erőtlenekek vagyunk. Isten megbocsátása és kegyelme mégis az Ő szuverén akaratából és érthetetlen szeretetéből származik, nem elesett voltunk a döntő, hanem az, hogy az Úr szeretete érthetetlenül nagy irányunkba. Mit teszünk ezzel a megbocsátással, ezzel a szeretettel?

2011. január 15. – szombat

Zsoltárok könyve 145,18: Közel van az ÚR mindenkéhez, aki hívja, mindenkéhez, aki igazán hívja.

Az ismétlés hangsúlyossá tételt jelent, nyomatékosítja az üzenetet, bizonyossá teszi azt. Itt pedig egy nagyon fontos üzenet hangzik el, az, hogy Isten meghallja a hívást és válaszol arra, elsősorban jelenléte által. Ez által bátorít minket az ige, hogy, hívjuk segítségül Istent, Ő meg fog minket szabadítani, mi pedig dicsőítjük Nevét, ahogyan azt a jól ismert igében olvashatjuk. Bizalommal hívhatjuk Istenünket, és Ő nyilvánvalóvá teszi jelenlétét. Első hallásra ez nem tűnhet olyan nagy ígéretnek, hiszen mi segítséget várunk, azt, hogy az Úr erőt adjon, bölcsességet, kimentsen a nehéz helyzetekből, nem csak annyit, hogy ott legyen mellettünk. Ha jobban meggondoljuk, megértjük, hogy amikor azt ígéri az ÚR, hogy Ő közel van hozzánk, akkor ebben sok minden van még benne. Hiszen ő nem szemléli tétlenül mindazt, ami minket ér, az Ő jelenléte szentséget, tisztaságot jelent, ahol Ő jelen van, ott mindig az Ő akarata valósul meg, mindent Ő határoz meg, még az utolsó jelentéktelen hajszálát is számon tartja. Amikor itt van Isten, akkor nincs is több kérdés, egyszerűen Rá kell figyeljünk, Rá kell bízzuk magunkat és alázatos engedelmisséggel cselekedjük mindazt, amire Ő indít minket. Így már óriásivá nő ez az ígéret, hogy ha Őt hívjuk, akkor Ő közel van. Ha pontosan és szó szerint értelmezzük ezt a mondatot, ebben nincs is benne, hogy Isten eljön, megérkezik, hanem az van, hogy Ő közel van. Még csak nem is közel lesz, hanem ott van, abban a pillanatban már tapasztalható hit által jelenléte. Az Ő jelenléte abban a pillanatban nyilvánvalóvá lesz számunkra, az Ő cselekvő jelenléte által megszentel, megerősít, cselekszik. Elizeus története jut eszünkbe, illetve az ő szolgájának esete, aki az ellenség láttán megrémül, de a próféta imádságára Isten megadja neki a valóság teljes látását, azt, hogy többen vannak velünk, mint ellenünk. Addig is ott voltak Izráel szekerei, csak a szolga nem láthatta őket, nem is számolt ezért azokkal. Mindjárt megváltozik minden a lelki látás kezdetével.

Az ismétlésben, amivel az ige hangsúlyossá teszi az üzenetet, van egy kiegészítés is, másodszorra azt mondja a zsoltárvers, hogy ahhoz van közel Isten, aki Őt igazán hívja. Lehet nem igazán is hívni az Urat? Jakab apostol segít az értelmezésben, amikor azt mondja, hogy aki kételkedve kér az Úrtól, az ne gondolja, hogy bármit kaphat.

Mennyei Atyám, legnagyobb szükségem az, hogy velem légy. Köszönöm, hogy ezt kérhetem. Taníts meg bizalommal, és teljes szívvel kérni.

2011. január 16. – vasárnap

Mózes ötödik könyve 6,16: Ne kísértésék Isteneteket, az URat.

Mi a kísértés? Elméleti fejtegetés helyett itt áll Izráel példája. Kihozta őket Isten a fogságból, olyan csodákat éltek át, amiket senki más. Nem mesélték nekik, hanem ők voltak ott. Tapasztalták Isten erejét, látták, mekkora dolgokat visz véghez érttük, mennyire szereti őket. Kevés idő múlva azonban nincs ivóvíz, s Mózes ellen zúgolódnak, ez által Isten ellen is, hogy szomszár fognak halni a pusztában. Amikor Isten vizet ad nekik, akkor azt a helyet elnevezték vizzály és kísértés helyének, azaz Massza és Méríbának, mert, mondja az írás, kísértették az URat, mondván: vajon köztünk van-e az ÚR, vagy nincs?

Amikor már megtapasztaltam, megértettem, elhittem, hogy Isten gondviselő, hogy Ő szeret, gyermekének fogadott és atyai szeretettel viszonyul hozzám, akkor miért teszek fel az izraeliekhez hasonlóan ilyen kérdéseket: itt van-e Isten? Most látja-e, ami velem történik? Most ezt Ő tudja, engedi? Ha nem siet Isten segítségemre, akkor szomszár pusztulok, vagy éhen, vagy egyéb nyomorúság fog legyőzni, mert Isten lehet, hogy nincs most velem. Ez kísértés, mondja az Írás, ezért ne tedd. Ne kételkedj az ÚR jóságában, és gondviselésében. Zúgolódásainkkal és elégedetlenségünkkel is az ÚR

ellen lázadunk, mert azt fejezik ki ezek a magatartásaink, hogy nem vagyunk megelégedve azzal, ahogyan Isten intézi a sorsunkat, életünket.

Nem arról van szó, hogy mindent el kell fogadni, mindenbe bele kell nyugodni, semmit nem kell megváltoztatni. Hanem arról van szó, hogy azt soha nem vonhatjuk kétségbe, hogy Isten jelen van, az Ő akarata az utolsó, a döntő akarat, és a mindent javunkra használ. Ha mindezt elfogadom, akkor persze, hogy Istennel együtt élek, és a legnehezebb helyzetekben is tudom, nem hagy magamra, ezért még jobban kérem világosságát, vezetését, erejét, áldását. És mindazt, amit meg kell az Ő akaratával egyezően változtatni, azt megváltoztatjuk.

Istenem, mindezt vallom, mégis, olykor kicsinyhitűség, kétségeskedés is megkísért engem. Bocsáss meg URam. Nem akarlak többé megbántani, sem pedig kísérteni. Segíts, hogy ebben a biztos tudatban maradjak szüntelen, hogy kezedben van életem, szeretteim élete, s a Te gondviselésed a legtökéletesebb, a Te akaratod a legjobb.

2011. január 17. – hétfő

Máté evangéliuma 19,21: Jézus így válaszolt neki: "jöjj, és kövess engem".

Próbálok elképzelni, amennyire mai életviszonyok között el lehet képzelni, milyen lehetett az ószövetségi időkben élni. A választott népnek egy temploma volt, aki az ország másik végén lakott, annak bizony az évi egyszeri templomlátogatás is fáradsággal járt, többre aligha sikerült eljutni. De pár száz éve is még nehéz volt istentiszteleten részt venni, írják a történelemlények, amikor tíz falunként volt egy templom. Sokáig azokban is latin mise folyt. Az emberek pedig írástudatlanok voltak. Mindezzel azt próbálok érzékeltetni, mekkora kiváltság ma nekünk, hogy minden hajlékban van Biblia, el tudjuk olvasni anyanyelvünkön. Minden faluban van már templom, nem is csak egy, sajnos, de igét lehet hallgatni mindenkinek ezekben. Rádió, tv, világháló, újság, megannyi módja Isten beszédével való találkozásnak. Ma mindez természetes nekünk, pedig nem magától értődő, hanem ajándék, kiváltság.

Az ifjú, akihez szól Jézusnak ez a hívása, nem tudja, mekkora kiváltság számára a Mester hívása. Több olyan beteget gyógyított Jézus, akiknek azt mondta, hogy eredj el. Menj a papokhoz, menj haza. Mások fogadkoztak, hogy követik Őt bárhova, a nekik adott válaszban sem mondja Jézus, hogy gyertek. Elég nagy a valószínűsége annak, hogy ez volt az egyetlen alkalom, mikor ez az ember találkozott Jézussal. És azt hallotta tőle, hogy tedd félre, add el azt, ami gátol az üdvösség útján, majd jöjj, kövess engem. Talán szabad úgy fogalmazni, hogy Jézus tanítványnak hívja őt is. Ismerjük, sajnos, az ifjú választát.

Nem merem úgy érteni az igét, hogy ezt a mondatot mindenkinek, minden vasárnap, vagy akármikor el lehet mondani, mindig és minden feltétel nélkül érvényes, nem merem úgy értelmezni, hogy ma is azt mondja Jézus az egész világnak, hogy jöjj, kövess. Azt azonban el kell fogadjuk, hogy nagy kiváltság, hogy ezen ige alapján is, és az előttünk álló egész kijelentés alapján ismerhetjük Megváltónkat. És Ő akkor és ott, amikor Ő akarja, de ezen ige által is szólíthat bárkit közülünk az Ő követésére. Személyessé teheti az üzenetet. Lelke által ez a hívás „itt és most” üzenetté lesz, amikor és akinek Ő ezt elkészítette. Amikor azzá lesz, akkor Ő azt is megérteti velünk, hogy ez mit jelent a gyakorlatban. Az ifjú számára nagy döntést jelentett volna Jézus szavának elfogadása, mi se gondoljuk azt, hogy semmilyen ára nincs. De minden áldozat kevés, ha arra gondolunk, hogy az ÚR tanítványai lehetünk, választottak. Köszönöm URam, hogy kiválasztottál, elhívtál, Tied lehetek.

2011. január 18. – kedd

Máté evangéliuma 17,20: Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.

Jól ismert kép áll előttünk, melyet kutatva több kérdésre bukkanunk, mint válaszra. Adja a világosság Úra, hogy találjunk válaszokat is. Azt mondják, hogy a mustár magja a legkisebb mag volt, amit abban korban és azon a helyen ismertek, ennek alapján azt következtetjük, hogy Jézus azt állítja, hogy a legkisebb hitük sincs a tanítványoknak. Ami azért súlyos kijelentés, mert akkor mit mondhatunk mi. A tanítványoknak kicsi hitük sincs, a pogány asszonynak, aki leánya gyógyulását kéri Jézustól, azt mondja az ÚR, hogy asszony, nagy a te hited. Ez az asszony mégsem mozdított hegyeket. De megmozdította a hegyek teremőjének szívét. És nem igazán tudta, mielőtt Jézus ezt elmondta volna neki, hogy nagy hite van. A tanítványok viszont tudják, hogy kinek a követői, és ezért mernek próbálkozni, hogy meggyógyítsanak egy gyermeket. Többen is próbálják, sikertelenül. Kérdéseink nem fogytak el. Mikor a tanítványok is gyógyítottak, akkor volt hitük? Egyszer van, máskor nincs? Nem állandó a hit? Hegyeket nagy valószínűséggel nem kell mozdítsunk, de a hitünket, ami nincs, de kellene, vagy ami időnként van, akkor használnunk kell, például gyógyításra? Lehet, hogy mégsem hasznosak ezek a kérdések, nem a megfelelő irányba mutatnak.

Néhány egyszerű következtetést azért levonok magamnak az igéből. Jézus nélkül, s önmagamban, a magam erejében, képességeimben, hitemben bízva nem tehetek csodákat, még azt sem tehetem meg, amit máskor, Jézus parancsára megtettem. Nem vagyok birtokosa egy olyan állandó erőnek, hitnek, amivel én, saját gondolataim szerint cselekedhetnék. Jézus-függő vagyok, azaz a Mesterrel való élő kapcsolatban tudok csak élni, főként hit-életet élni. Az a feladatomban, amit Ő mutat nekem, abban kell szorgoskodjam. Noha az én hitem ingadozó, sajnos, Mesterem olyan hittel akar felruházni, aminek nincs lehetetlen. A hit nem ennek a világnak része, nem ennek törvényeit követi, hanem Isten ajándéka, mely a földön lehetlent is megcselekszi, ha az Isten parancsa. Hinni talán azt jelenti, hogy igaznak tartani mindazt, amit Isten kijelent önmagáról, erről a világról és rólam, s ennek alapján úgy élni, hogy teljes bizalommal követni az Ő minden szavát, akaratát.

URam, a tanítványokhoz intézett szavaid után nem merek szinte semmit gondolni a magam hitéről. Valahol azt olvastam, hogy nem is nagy hitre van szükségem, hanem kicsiny hitre a nagy Istenben. Mutasd meg ma is, mi a Te akaratod, s Te adj hitet is, hogy azt elfogadjam, cselekedjem.

2011. január 19. – szerda

Zsoltárok könyve 62,8: Istennél van segítségem és dicsőségem.

Amire először felfigyelhetünk, az a jelen idő. Isten örökkévalóságát szüntelen jelen időként is szokták magyarázni, neki nincs múlt és jövő, hanem örök jelen. Nem biztos, hogy ezt meg tudjuk ma érteni, talán csak valamit sejtünk ezekről a titkokról. Úgy értem ezt a jelen idejű mondatot, hogy Istennél készen van a segítségem, mindig adni szeretné, csak forduljak hozzá. Neki, a Mindenhatónak nem kell eltervezni, hogy miként fog nekünk segíteni, nem éri Őt váratlanul az a helyzet, az a nehézség, ami minket meglep. Nincs szüksége hosszú keresésre, fontolgatásra, Nála készen van a legjobb megoldás, és a lehető legmegfelelőbb időben szeretné azt velünk is ismertetni, illetve nekünk nyújtani. Mint egy kisgyermek, aki egyedül próbálkozik a nagyoktól látott dolgokat utánózni, valamit ő is szeretne elkészíteni. De van egy bizonyossága: ha valahol elakad, ha bármiben segítségre szorul, netán valamit elront, akkor csak egy szót kell szólni, s mindjárt érkezik a segítség, hiszen az apa mindent tud, mindent megold, az apa közel van, s az ő kedvéért bármivel is foglalkozna, mindig félbehagyja azt, és segítségére siet. Mindez nem teszi könnyelművé, nem akar felületes munkát végezni, hanem arra törekszik, hogy az

apát megörvendeztesse, hogy minél jobban sikerüljön az elkezdett munka. Mégis, mekkora biztonság, milyen sokat jelentő tény az, hogy a segítség készen van. Ha rászorulok, kinyújtom kezem, s elfogadom. Nem kell a példát túlmagyarázni, nincs arról szó, hogy mi bármit Isten nélkül tennénk, hanem mindent az Ő vezetése szerint és a Tőle kapott bölcsességgel, erővel élünk és cselekszünk. Ez a biztonságunk is megvan azonban, hogy Istennél készen van a segítség.

Istennél van dicsőségem. Ez már nehezebb kijelentés. Hiszen mi mindig az ÚR dicsőségét keressük, remélhetőleg, az Ő dicsőségéről olvasunk többször a Bibliában, a magunk dicsőségéről igyekszünk lehetőleg szerényen gondolkodni, és szerényen nyilatkozni. Nem is kell másként gondolkodni, a dicsőséget itt úgy értem, hogy az a dicsőségem, amikor az Úr segítségét elfogadom, szabadítását átélem, akkor Isten rajtam és bennem mutatja meg az Ő hatalmát, kegyelmét, az által, amit elvégez az ő szolgáljaért, az Ő dicsősége ragyog fel, kicsiny életünkön is. Az én dicsőségem mindig az Övének visszatükröződése, áldásainak kisugárzása. Bizonyos azonban az is, hogy amikor Mózes arca fizikailag látható módon ragyogott, akkor Mózes ezt nem tudta, nem ő akarta, és nem ő „ragyogtatta” önmagát.

Ragyogtassa ránc arcát az ÚR!

2011. január 20. – csütörtök

Példabeszédek könyve 14,31: Aki könyörül a szegényen, az dicsőíti Istent.

Ha keresztyén embernek, vagy keresztyén közösségnek azt mondjuk, hogy most dicséjük az URat, azt gondolom legtöbbször arra fognak gondolni, hogy Istent magasztaló éneket énekeljünk, hálaimezően dicséjük Őt. Urunk méltó minden imádatra, s jól tesszük, amikor erre igyekszünk. Őt azonban sokkal többféleképpen lehet dicsőíteni, a Szentírás többször is beszél arról, hogy milyen az Isten előtti kedves áldozat, hogy mikor gyönyörködik, és mikor nem viseli el ünneplésünket, szavakból álló dicsőítésünket. Az is világos az igéből, hogy Isten dicsőítése csak hiteles élet háttérével elfogadható. A szavak mögött életvitel, valódi keresztyénség kell legyen. Ha ilyen az életem, akkor pedig az URat nem csak szavakkal fogom dicsőíteni, hanem mindazzal is, amire Mesterünk példát adott, és amire Urunk a Szentírásban bátorít minket. Már a reformátorok is tanították, hogy igaz egyház ott van, ahol többek között szeretetszolgálat is van.

Egyszer egy közösség bizonyos összeget kapott. A történet valódi, neveket nem szükség említeni. A közösség megbízott vezetői tanácskozássra gyűltek össze, miként használják fel az ajándékba kapott összeget. Az ajándékozó egyetlen kérése az volt, hogy szeretetszolgálatra használják. Az világos, mondták a tanácskoztók, hogy a szegényeknek kell segítséget nyújtsunk ezzel a pénzzel. Akkor azt kell kimondani, ki a szegény. Akinek nincs fizetése? De lehet, hogy sok állata van. Akinek nincs állata sem? Igen, de szereti az italt, rosszul fogja elkölteni. És sokan is vannak, akik majd jelentkeznek. Szabjunk határt. Ennyi, meg annyi legyen a személyi jövedelem, ami fölött nem kaphat valaki segítséget. És aki csak hajszállal haladja meg? De miért adjunk azoknak, akik nem is dolgoznak, csak lustálkodnak, azért nincs jövedelmük? Akkor adjunk a betegeknek. Igen ám, de van olyan beteg, aki nagyon gazdag. És előlről kezdődött újra, hogy jövedelem, miért jutott ide, stb. Órákig tartó hosszú tanácskozásnak csak az éjszaka előrehaladta vetett végét. A végső döntés pedig az lett, hogy nem is lehet kiosztani a szegényeknek, inkább költsük el mi az összeget, úgyis hozzánk jönnek azok, akiknek szükségük van.

A történet tanulsága csak annyi akar lenni, hogy amikor Isten alkalmat ad a segítségre, akkor gyakran elkezdünk gondolkodni, magyarázni, sokszor igazunk is lehet, az eredmény pedig az, hogy nem segítünk. És nem dicsőítjük Urunkat azzal a szolgálattal, lehetőséggel, melyet lehet, hogy Ő hozott eléink. Templomainkban minden vasárnap idézzük, hogy a jókedvű adakozót szereti az Isten. Személyesen eléggé helytelennek gondolom, hogy ezzel az igével szólítjuk fel híveinket arra, hogy

készítsék elő azt az aprót, amit sajnos nagyon sokan a szolgálatért való fizetségnek gondolnak. Atyám, legtöbbször egy kis kérelemmel fejezem be a rövid elmélkedést, ma viszont bocsánatodért járulok eléd, bocsáss meg, URam, minden elmulasztott alkalomért, amikor nem szántam meg a szegényt, s nem dicsőítettelek. A kérés sem marad el, segíts, hogy máskor ne így legyen.

2011. január 21. – péntek

Hageus próféta könyve 2,4: Legyen bátor az ország egész népe - így szól az ÚR -, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok!

Hol vannak már azok az idők, sóhajtok fel az ige olvasásakor, amikor meg lehetett szólítani egy ország népét. Hát még ha azt is hozzá tesszük, hogy Isten üzenetével lehetett az embereket megszólítani. És a nép hallgatott az üzenetre, követte Istenének beszédét. Ebből származott mindig áldás. A közös engedelmeség formálta, erősítette, egybetartotta a közösséget.

Hageus próféta által Isten üzen az ő népének. Az üzenetet először a király és a főpap hallja a prófétától, utána ismeri meg annak tartalmát a nép. Az üzenetben Isten azt is elmondja, hogy valami nincs rendjén, amikor a nép palotákban lakik, Isten háza pedig romokban hever. Ha arra gondolunk, hogy közel két és fél évezreddel ezelőtt milyen lehetett egy palota, vagy egy gazdag ember háza, akkor talán a mai közösségeink legegyszerűbb háztartásai mellett is ezek a paloták elhalványulnának. Az arányok megtartásával azonban lehet azon elmélkedni, hogy miként néz ki egy közösségben a lakóházak többsége, és miként az Isten háza. De ezt a gondolatot tovább is lehet vinni, mennyit áldoz, mennyit költ a közösség egy tagja önmagára, sokszor fölösleges dolgokra is, és mennyit áldozunk az ÚR dicsőségére, és itt már nem a templomra gondolunk csak. Ezen szoktunk is gondolkodni, néha bosszankodni, de vajmi kevés eredménnyel. Mit szól ehhez Isten?

Isten nem dorgálja népét a feddés kedvéért, hanem mindig a megjobbulás céljából. És a figyelmeztetéssel együtt Isten már a megoldást is tudja, sőt, mai igénkben már ezen az úton indítja népét. Ne maradjunk hosszasan annál a kérdésnél, hogy nem jól van, ahogy van. És főként ne sajnálkozzunk vég nélkül és értelmetlenül. Figyeljünk Istenre. Ő utat is mutat, feladataink elkezdésére is indít, sőt, az Ő segítségét ígéri nekünk. Légy bátor, dolgozz, és ott leszek. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk, szoktuk idézni. Ha Isten velünk, mi gátolhat abban, hogy szavának engedelmeskedjünk? Nincs szükség több magyarázkodásra, hanem arra van szükség, hogy ha lehet, akkor egy szívvel és egy lélekkel induljunk, engedelmeskedjünk, építsük fel Isten hajlékát. Lehet, hogy ez a hajléképítés téglával és építőanyagokkal történik, és azt kell elvégezzük, lehet, hogy adományainkkal kell azt támogassuk. De sokkal több esetben arra kell bátrak legyünk, és dolgoznunk is kell érte, hogy felépüljön Isten gyülekezete, a lelki templom, a közösség. Az a közösség, ahol Istenünk megszólíthat és megáldhat minket. Azért építhetjük mindezeket, mert Ő velünk van.

2011. január 22. – szombat

Pál apostol levele a filippiekhez 4,8: Ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!

Miközben elmarasztaljuk a híradók szerkesztőit, és az újságírókat, hogy csak rossz híreket közölnek, mi magunk is ezekre figyelünk. Sokszor sóhajtozunk feleslegesen, hogy de jó lenne, ha ez, vagy amaz megváltozna, de jó lenne, ha sok minden másként lenne, de azt is jól tudjuk, hogy mi kicsik és tehetetlenek vagyunk a világ megváltoztatásához, ezért nincs is más megoldás, minthogy elfogadjuk a világot olyannak, amilyen, és a lehető legjobban alkalmazkodunk is hozzá. Lemondással tudomásul vesszük azt is, ami nem jó, s kisebb-nagyobb lelkifurdalással gyakoroljuk mi magunk is egy idő után. A

világ megváltoztatásához valóban kicsik vagyunk, de a saját életvitelünkért mindannyian mégis felelősek vagyunk. Hogy is mondta a reformátor? Nem akadályozhatom meg, hogy a madarak elrepüljenek a fejem fölött, de azt már igen, hogy fészket rakjanak a fejemben.

Nem csak a világban, néha egy kis közösségben, gyülekezetben is így van ez. Az ritkán foglalkoztat minket, amiről az apostol beszél. Nem igazán szoktuk még otthon sem elmondani, hogy valaki milyen tisztességes, esetleg milyen nemes és becsületes magatartása volt egy helyzetben. Ha ennek ellenkezőjét teszi, akkor viszont az a szinte biztos, hogy nem felejtjük el továbbmondani, szörnyülködve sóhajtozni, hogy mik vannak.

Két apró megjegyzést is szükségesnek tartok leírni ezzel kapcsolatosan. Az egyik az, hogy nem a ma oly divatos pozitív gondolkodásra buzdít az apostol. Nem azt mondja, hogy mintha a rossz, a gonosz nem is létezne, hunyjatok szemet fölötte, s ti akár alaptalanul is, de a jóra koncentráltok, akkor az fog történni. Nem erről beszél Pál, hanem arról, hogy a nemes és dicséretes dolgokat vegyük figyelembe, részesítsük előnybe, ezekkel foglalkozunk inkább. Mikor erre biztat Pál, akkor mi ne esünk a ló másik oldalára sem. Nem gondolom, hogy az lenne a helyes, ha azt, ami jó, túlhangsúlyoznánk, és főleg nem helyes, ha embereket kezdünk fölöttébb magasztalni, dicsőíteni.

Rövid napi elmélkedésbe nem fér több, de próbáljuk meg a gondolatokat továbbvinni, elmélyíteni, és kérjük Istenünket, tanítson meg minket ennek az igének alapján rangsorolni mindazt, amit nekünk a mai napon is figyelembe kell vennünk.

2011. január 23. – vasárnap

Márk evangéliuma 9,24: Hiszek, segíts a hitetlenségemen!

Csodálja a magabiztos embereket az, aki nem ilyen. Felnézünk sokan azokra, akik szilárdan kiállnak hitükért, semmi nem ingatja meg őket, bár hányszor hallgatjuk, vagy szemléljük őket, mindig kiegyensúlyozottak, esetleg mosolyognak, kitartók, magabiztosak, nincs életükben ingadozás, bizonytalanság. Némelyek ezt követelményként állítják eléink, igékre is hivatkozva kérik, hogy semmilyen körülmény ne bizonytalanítson el minket, mindig legyünk mi is sziklaszilárdak. Nem tagadjuk, szeretnénk. Gyakran el is hiszük nekik, hogy az istenfélő ember ilyen, és magunk is ilyenek akarunk lenni. De az őszinteség azt is kimondatja velünk, hogy nem mindig sikerül. Időnként nincs meg bennünk a szilárd meggyőződés valamiről, amire előtte akár az életünket feltettük volna, annyira egyértelmű volt. Olyan csodálatosan megtapasztaltuk Isten kegyelmét, csodáit, gondviselését, hogy soha nem kételkedünk többé az Ő szeretetében, irántunk való jóindulatában. Mégis, önmagunknak is megmagyarázhatatlan módon egy-egy nehéz próba idején felsóhajtunk, vajon mi lesz így velünk, óh, URam, hol vagy, amikor érkezel?

Azért is annyira hiteles és annyira csodálatos a Biblia, mert egyenesen és őszintén beszél az emberről. Elmondja Péter isteni kijelentés alapján mondott hitvallását, és azt is, hogy megtagadta Mesterét. Ismerjük Dávid nagy tetteit és bukását, de a megnyert bocsánatot is. Jób hitét, imaéletét csodálhatjuk, és olvashatunk arról, hogy megátkozza születése napját. Félreértés ne legyen, mindezek nem használhatók mentségünkre, magyarázkodásra. Csak arra, hogy jobban megismerjük önmagunkat is, és főleg, hogy meglássuk Istenünk nagy kegyelmét.

Mai igénket egy édesapa fogalmazza meg, aki gyermeke életéért és gyógyulásáért jön Jézushoz, és akinek Jézus azt mondja, hogy lehetséges minden annak, aki hisz. A magunk válaszan is el kell gondolkozzunk, mit mondtunk volna mi Jézusnak. Talán sokkal felületesebben válaszoltunk volna, erősítettük volna, hogy mi hiszünk, sőt, bármit megteszünk, csak teljesítse kérésünket az ÚR. Sok

önvizsgálatra, igazi őszinteségre van még szükségünk. Lehet, hogy ez a mai mondat nem követendő példa, nem célja hitéletünknek eljutni ilyen vallomásokig. De lehet, hogy segít abban, hogy jobban megismerjük magunkat, elgondolkozzunk az állhatatosságunkon, és megköszönjük Urunknak, hogy nem kell, és nem is lehet Őeléje képmutatóan jönni, hanem csak teljes őszinteséggel. Azt kell kitarjúnk őelőtte, ami szívünkben van, és kérjük Őt, formáljon minket, tegyen tökéletessé, szilárddá, erőssé és állhatatossá.

2011. január 24. – hétfő

Zakariás próféta könyve 6,15: Eljönnek a távol lakók is, és építik az ÚR templomát.

Zakariás könyve itt egy prófeciát fogalmaz meg, ennek beteljesedésekor fogják a távol lakók is építeni az ÚR templomát. Az előző versekben arról is szó van, hogy a templomot egy férfi fogja felépíteni, akinek Sarjadék a neve. Az Írásban a templomról több értelemben is szó van. Elsősorban a jeruzsálemi templom volt a választott nép szent hajléka, vagy helyesebb azt mondani, hogy Isten hajléka, ahol Ő akarta megáldani népét. Aztán Jézus Krisztus beszél arról, hogy három nap alatt felépíti a templomot, amit lerombolnak, és az evangélista megmagyarázza, hogy a Mester az Ő testnek templomáról beszél. Az apostol ilyen értelemben írja, hogy a ti testetek a bennetek lakó Szent Lélek temploma. Péter pedig azt írja, hogy mi, Isten gyermekei épülünk fel szent házzá, élő kövekből.

Az etióp kincstárnokkal kérdezhetjük ezek után, hogy kiről mondja ezt a próféta? Azt alázatosan el kell ismerjük, hogy tükör által homályosan látunk, és ma még csak részleges az ismeretünk. Arra való tekintettel, hogy ez a jövődőlés az Őszövetségben hangzik el, és az őszövetségi népnek szól első rendben, azt következtetjük, hogy a jeruzsálemi templom újjáépítésének idejéről beszél a próféta. Pál apostol azt mondja el, hogy a zsidó nép egy ideig félre tétetett, de Isten nem vetette el őket végképp, van még feladata ennek a népnek. Azokban az utolsó időkben pedig sokan jönnek majd Jeruzsálembe.

A világ mai hangulata nem ebbe az irányba mutat. Nem látszik valószínűnek, hogy az idegen népek építsék a zsidó közösséget és annak templomát. Isten ígéretei azonban nem akkor teljeseznek be, amikor valószínűnek látszanak, hanem amikor Isten elhozza annak idejét. Az ÚR akarata megvalósul, ezt nem gátolja vagy befolyásolja a korszellem, a körülmények alakulása. A mi viszonyunkat Isten őszövetségi népéhez, főleg ezen prófeciák ismeretében, Pál apostol szavai kell meghatározzák: én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek.

2011. január 25. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 61,1,3: Felkent engem az ÚR, elküldött. Hamu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket.

Isten elküldi az Ő Felkentjét, hogy elvégezze azt a szolgálatot, melyet senki sem végezhet el helyette. Olyasmit ígér itt az ÚR az övéinek, amiről nagyon sokan ma lemondtak, nem csak ideiglenesen, hanem mindenkorra. És ennek a lemondásnak olyan nagy a hatalma, hogy már abban sem hisznek, hogy Isten tudna változtatni életükön, érzelmvilágukon. Nem csak a reménysége veszett el annak, hogy jobbra fordul még életük, nem csak egy bénító beletörődés van az életükben, hanem valósággal ragaszkodnak emberek a gyászhoz, az örömtelenséghez, az életük fölöttébb szenvedő voltához. Senki és semmi nem tudja őket megváltoztatni, mert nem is akarnak megváltozni. Szinte érthetetlen módon ragaszkodik számos ember ahhoz, hogy nincs senki olyan nyomorult, mint ő, senkinek nem jutott annyi nehézség és szenvedés, mint neki, az élet számára volt a legnehezebb. És ez nem is fog változni. Isten Felkentje nélkül közel vagyunk ahhoz, hogy ezek jó része igaz és megmagyarázható legyen, Isten Felkentje nélkül

ebbe az irányba tart, és ide jut el nagyon sok ember élete. Isten Felkentje nélkül a gyász örök sebet és el nem múló fájdalmat okoz az emberek szívén, Isten Küldötte nélkül a gyászfátyol nem csak öltözködési kellék, hanem lelki állapot is lesz, az ÚR nélkül jogos és szinte szükséges a borúlátás, a csüggedés, bizonyos esetekben a kétségbeesés.

A mai üzenet arról szól, hogy nem kell Isten felkentje nélkül leélni az életünket! Mert mennyei Atyánk jól látta, hogy Nélküle, az Ő Fia nélkül tényleg erre tart és ebbe az állapotba állandósul nagyon sok ember élete. Ő, az ÚR pedig nem ezt készítette övének. Ideje van a hamunak és a gyásznak, de az ÚR azt üzeni, hogy ideje van annak is, hogy ezek helyett elfogadjuk az Ő ajándékait. Azt, amit nem reméltünk, amiben már nem hittünk és nem vártuk. Ékességet, fejdísz akar ajándékozni nekünk. Illatos olajjal akar megkenni minket, hogy lelki jó illatot, frissességet, mennyei értékek fölséges atmoszféráját áraszuk, a Tőle kapott ajándék mértéke szerint. Ez fölváltja az addigi állott levegőt, a mozdulatlanság és a gyász bénító légkörét. A csüggedés egyik fő oka a vízszintes gondolkodás, e helyett a Felkent örömeinek ajándékoz nekünk, olyan dicséretet, mely az Ajándékozóra néz, Benne találja meg örömeinek alapját is, célját is, a Vele való közösség csodáját átélve képessé lesz arra, amit előtte lehetetlennek tartott, a vígasságra, az örömteli szívből fakadó magasztalásra.

Atyánk elküldte Fiát, aki mindezt lehetővé tette és ma is ajándékozni szeretné. Sion gyászolóinak, csüggedt lelkeinek. Ma is.

2011. január 26. – szerda

Apostolok Cselekedetei 2,37: Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?”

A jeruzsálemi pünkösd egy olyan csoda, melyet Isten Lelke végzett, úgy, hogy a tanítványokra kitöltetett a Lélek, az őket hallgatókat pedig szíven találta az Ige. Megmozdul az akaratuk, és tette készen kérdezik, a tanítványokat és általuk Istent, hogy akkor most mi a teendő. Bódás János nagyon találóan írja le versében, hogy míg a prédikáció emberi üzenet, párosulhat akár bukfencsel is, nincs következménye a lelki épülés szempontjából. Amikor Isten Lelke munkálkodik, akkor a legegyszerűbb szavak hallatán is hallatlan csodák történhetnek. Mert nem az igehirdető személyén múlik, nem is az ő szavain az áldás, hanem azon, hogy Isten elvégzi-e Lelke által azt, amit itt olvasunk, hogy szíven találja az igehallgatókat az üzenet.

Ma egyre nehezebb ígét hirdetni. Naponta, szinte óránként nő az ige továbbadásának lehetősége, de ezzel együtt erőtlenedik is az üzenet. Programszerű ma az ige továbbadása, megvan az egyes templomi istentiszteletek ideje, vagy a tv, rádió, újság programja, mikor kell pontosan továbbadni. Mintha a belső, szívbeli készletet, amiről az apostol ír, felváltaná az óra készítése, ekkor kell kész legyen, ebben az órában kerül sor a következő ige üzenetének továbbítására. És így fogadjuk is az ígét, programszerűen. Tudjuk, hogy mikor és hol találjuk, nagyjából azt is, hogy kitől, honnan mit fogunk kapni. Karácsonykor biztos szóba kerül Betlehem, az a lelkész a bűnről beszél legtöbbit, azon a honlapon színes és zenés bemutatók tekinthetők meg, azon az adón ilyen típusú felszólításokat hallhatunk. Sokan ezek szerint válogatják meg azt, hogy hova menjenek, mit olvassanak, kit hallgassanak.

Kevés olyan dolog van a mindennapi életben, és a lelki világunkban is, ami manapság még meglepne, ami erősebb hatást váltana ki. Már a filmekben is hozzászoktunk a gyilkosságokhoz is, a nagy sikerekhez is, tudjuk, hogy a végén minden megoldódik. A hétköznapi életben sem vált ki különösebb érzelmet, hogy a hírekben újabb merényletekről hallunk, unottan továbbkapcsolunk amikor pár ezer embert sújtó katasztrófáról beszélnek. A templomban sincs sokszor semmilyen reakciónk, ha Krisztus

áldozatáról hallunk, hiszen ezerszer hallottuk már. Ő szenvedett, meghalt, örök életet szerzett nekünk, hangzik a szószékekről, s mi arra gondolunk, hogy vajon fél óra alatt befejezzük-e majd az ebédet.

Mi a megoldás? Keresik azt sokan. Vannak is bevált módszerek, kisebb-nagyobb hatékonysággal kipróbálható megannyi tanács, amit azoktól kapunk, akik ezért fáradoznak, hogy az ige üzenete eljusson az akaratunkig, változtasson minket Isten tetszése szerint. Az ige alapján azt is tudjuk, hogy a valódi, hiteles, tartós változást Isten Lelke tudja csak elvégezni. Amire leginkább szükségünk van, az újjászületést csak Isten adja ajándékként. Mi emberek arra törekszünk, hogy ösztönözzük embertársainkat az Istennel való találkozásra, az Ő kegyelmének, ajándékainak elfogadásra. Ezért továbbra is feladatunk hirdetni az igét, amint azt az apostolok tették. És imádságban kérjük, hogy az ÚR Lelke érintse meg mindnyájunk szívét, nyissa azt meg és tegye alkalmassá az ige befogadására, növekedésére életünkben.

2011. január 27. – csütörtök

Sámuel első könyve 12,20.23: Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat. Tőlem távol legyen, hogy ne imádkozzam többé értetek.

Isten más. Valaki így fogalmazta meg a legfontosabb üzenetet, azt mondta, ebben szinte az egész teológia benne van. Nem tudom, így van-e, de aki olvassa a Szentírást és aki az engedelmisség útján jár, az egyre helyesebbnek tartja ezt a kijelentést. Lehet, hogy túl egyszerűnek tűnik, de gyakran el kell mégis mondani, hogy Isten nem olyan, Ő más. Nem az Isten, akinek mi gondoljuk, és nem az Ő, akinek az emberek mondják. Az még gyerekesebb, mégis emberek milliói élnek úgy, hogy Istenről valamit gondolnak, és ahhoz tartják magukat. Csodálkozva látjuk, hogy amúgy értelmes, képzett emberek mennyi butaságot képesek elfogadni Istenről, csak azért, mert azt valaki kitalálta, érdekesen hangzik. Emberek milliói gondolák ma azt, hogy ha nem foglalkozunk sokat a bűnnel, akkor Isten nem is fog érte számon kérni, hiszen ma már régimódi dolog lenne a bűnről beszélni, azzal törődni. Számptalan dolgot gondol az ember. Református híveink nagy tömegben hiszik azt, hogy Istennek az akarata nem egyéb, minthogy ne tegyünk nagyon rossz dolgokat. Ha valaki nem káromkodik túl csúnya szavakkal, hanem csak enyhén, meg nem idegenek előtt, csak ismerősök körében, akkor rendben van, gondolják sokan. És egyik legnehezebben gyógyítható tévhit ma is az, hogy Isten a jókat szereti, a rosszakat nem szereti, s megbünteti. Isten más. Isten olyan, amilyenek önmagát kijelentette. Itt egy példa.

A választott nép királyt akar. Isten a próféta által üzeni, hogy ő több, mint bármelyik földi uralkodó, Ő vigyázza, vezeti, áldja népét. Ha földi királyt kérnek, ezzel Őt bántják. A zsidók viszont ezek ellenére ragaszkodnak, hogy királyuk legyen. Isten megengedi nekik. De Sámuel által ismét tisztázza, hogy ezzel a kéréssel nagyon rossz dolgot tettek. A nép elfogadja, hogy rosszul cselekedett, de már késő, a királyt kiválasztották, felkenték. Most mi lesz? Isten elfordul tőlük, vigyázzon rájuk a király? A prófétára sincs szükség többé, nem kell közvetítő Isten felé? Isten más. Nem olyan, mint mi, emberek. Mi pedig mindig magunkból indulunk ki, Istenről leginkább úgy gondolkodunk, ahogyan emberekről is. De ez nem helyes. Isten azt üzeni népének, hogy nem veti el őket. Az a próféta, aki ennek az Istennek nem csak üzenetét közvetíti, hanem Neki engedelmeskedik mindenben, úgy cselekszik, ahogyan Istentől tanulja. Ő sem fordul el a néptől, hanem továbbra is imádkozik ezért a közösségért. Mivelhogy Isten más, az ő követői is másak, mint ahogyan azt feltételezi róluk sok olyan ember, aki nem ismeri a kijelentést. Isten követőinek életében az ÚR uralkodik, Ő vezeti őket, ezért ők életük során és az engedelmisség által egyre inkább Istenük hasonlatosságára formálódnak. Ma sokszor úgy látjuk, hogy a keresztyének beolvadtak a világba, igyekeznek annak értékrendje, elvárásai szerint élni. Ennek pedig nincsenek áldott következményei. Legyen a mai ige bátorítás számunkra, merjünk olyanok lenni, amilyenek az ÚR formál minket. És merjünk alázattal imádkozni a nem tökéletes közösségeinkért is.

2011. január 28. – péntek

Nehémiás könyve 9,20: Jóságos lelket adtad, hogy értelmessé tegye őket.

Arról beszél a próféta ebben a fejezetben, hogy Isten mennyit tett népéért, hogyan adott nekik szabadulást, viselte gondjukat a pusztában, vezette őket az Ígéret Földje felé. Isten jóságaival ellentétben pedig ott van a nép gonoszága, az, hogy miként zúgolódtak, csináltak maguknak aranyborjút, keresték sokszor az idegen isteneket, elfordultak és megbántották az igaz Istent. Ebben a felsorolásban érezzük végig a feszültséget, azt, ahogyan Isten harcol a népért, és a nép ezt nem ismeri fel, vagy hamar elfelejti, és mindig a maga útját keresi. Hasonlítani lehetne ezt a feszültséget ahhoz, amikor van egy olyan állat, amelyik szinte ösztönszerűen mindig keresi a rést a kerítésen, ahol túljuthat, majd pedig minden alkalommal a kerítésen túl veszélybe kerül az élete, nincs eledele, kóbor kutyák támadnak rá, csak a gazda gyors beavatkozása menti meg. Visszahelyezi a védett területre, miután kifújja magát, első dolga ismét keresni, hol lehetne túljutni a palánkon. Sajnos, közelebbi példákat is tudunk, sok olyan családot ismerünk, ahol a szülők nem is kevés áldozatot vállalnak gyermekükért, igyekeznek biztosítani számára nem csak a földi javakat, hanem a legjobb nevelést, felkészítenék az élet sok kihívására, hitben is próbálják irányítani az Istennel való közösségre. Miért, miért nem, de hallunk sokszor olyanokról, akik ezek ellenére nagyon rossz utat választanak, majd, ha bajba kerülnek, a szülő igyekszik menteni a menthetőt, azzal a reménnyel, hogy a bajok értelmesebb gondolkodásra indítják majd a gyermeket, a gyors és szívből jövő szülői segítség nem marad következmények nélkül. Sajnos, ez sem mindig történik így. A legjobb, ha magunkról gondolkodunk mégis. Úgy tudjuk, hogy nem tettünk rendkívüli dolgokat. Ha azonban Istenhez való viszonyunkat, Vele való közösségünket őszintén vizsgáljuk, rádöbbenünk, hogy az nem egy folyamatos, mindig szoros, teljes bizalomra épülő, szüntelen engedelmességben erősödő közösség. Sokkal inkább naponkénti harc. Ott vannak életünkben is az idegen istenek, a környezetünk megannyi csábítása, veszélyek, nehézségek. És ott van óemberi természetünk, mely minduntalan előhossa a maga kívánságait.

Ebben a felsorolásban szinte észrevétlenül húzódik mag mai igénk, csupán egy félmondat, melyre mégis hasznos lesz figyelni. A negyven éves pusztai vándorlás alatt, az istenimádat és az aranyborjú készítésének végletei és feszültsége között, próbatételek és harcok közepette Isten adta az Ő jó lelkét, hogy népét értelmessé tegye. Ő nem csak üzent Mózes által ennek a népnek, hanem Lelke által munkálkodott is az övéi szívében, hogy azok ne az értelmetlen lehetőségeket válasszák. Amíg önmagunkat elég értelmesnek tartjuk, addig saját választásaink következményei alatt szenvedünk. És hitéletünk is hullámozó, akarataink ellenkezik Isten akaratával, az én gondolataim gátolnak az engedelmességben. Hisszük, hogy az ÚR az Ő Lelkét tőlünk sem vonja meg, mi pedig kérjük, hogy Lelke által tegyen minket értelmessé, adjon nekünk világosságot, készséget az engedelmességre.

2011. január 29. – szombat

Pál levele a filippiekhez 4,7: Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Igen, igen, ámen, ámen. Csodálatos ígéret van ebben a versben, és ez az ígéret az Isten gyermekeié, a miénk. És mint Isten minden szava, ez is beteljesedik, valósággá lesz. Isten minden ígérete számunkra ajándék, az Ő gazdag kegyelmének nagyszerű bizonyítéka. Nem lehet szavakban kifejezni, hiszen meghaladja értelmünket. Felfoghatatlan, mennyire szeret minket az ÚR, mennyi mindent cselekszik gondviselő szeretete érettünk. Szavakkal leírhatatlan az a tapasztalat, amikor valaki felfedezi életében Isten kezének munkáját.

Pál apostol szavai Isten békességének ajándékáról szólnak. Rohanó, feszültségekkel telített, emberi lehetőségek szerint egyre reménytelenebb és kilátástalanabb világunkban szinte ismeretlen a békesség fogalma. Isten békessége pedig annál inkább. Az Úr gyermekei sem tudják megfelelően elmagyarázni a fogalmat, de bizonyoságot tesznek arról, hogy tapasztalják életükben azt, amit csak Isten tudott elvégezni. Azt, hogy már nem a mindennapok feszültsége határozza meg életüket, nem e világ alakulása befolyásolja elsősorban kedélyüket. Isten gyermekei ismerik a békét, a harmóniát, az egyensúlyt, amit az Úr ajándéka végez bennük. Mégpedig úgy, hogy Isten megőrzi szívüket és gondolataikat Krisztusban. Ő a mi békességünk. Csak benne megmaradva lehet megmaradni. Csak úgy lehet a földi életben átélni a biztonságot, a reménységet, a félelem hiányát, ha Krisztusban maradunk. Ha gondolataink szintjén sem nélkülözzük Őt egy pillanatig sem, és szívünk, életünk Őbenne marad.

Mi általában az eredményre, a gyümölcsökre tekintünk. Szeretnénk Isten minden áldásában részesedni, az Isten gyermekinek minden privilégiumát megismerni, de be kell sokunknak vallanunk, hogy időnként, szégyenünkre megfélekedezünk arról, hogy mindezek Jézus Krisztus által adatnak nekünk. Hogy nem az ajándékok a fontosabbak, hanem az élő közösség Megváltónkkal. Isten békessége pedig épp ezt juttatja eszünkbe, ebben a közösségben akar megőrizni, érettünk munkálkodik. Áldott legyen szent Neved, mennyei Atyánk, hogy még ez is a Te végtelen jószágod ajándéka felénk, hogy megőrzöd életünket Krisztusban.

2011. január 30. – vasárnap

Ezékiel próféta könyve 39,11: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat.

Ilyen nincs. Ez nem fordulhat elő. Ez elképzelhetetlen. Ezekkel és hasonló felkiáltásokkal fejezhetjük ki értetlenségünket sok bibliai ige kapcsán. Azt mondja Jézus, hogy a gazda két szolgát is elküldött egymás után a jussáért, de a munkások azokkal gonoszul bántak. Akkor meg miért fiát küldi, miért nem a katonákat? Egy gazda rábízta nyáját a pásztorokra. Azok haszontalan és gonosz emberek, nem legeltetik a juhokat, így azok lefognak, éheznek és szomjaznak, elszélednek, sokan elpusztulnak. A gazda megbünteti a haszontalan pásztorokat. Ez van az előző versekben, és mindezt értjük is. Ami itt olvasunk azonban, az már nem érthető. A gazda nem adja el a tönkrement nyáját, pedig az lenne szerintünk ésszerű. Vezetne újra szép, egészséges juhokat. Vagy lemondhat a nyájáról, s egyébvel foglalkozik. Vagy a legrosszabb esetben, ha feltétlenül ragaszkodik ehhez a nyájhoz, talán fogad új pásztorokat. Azokkal majd szigorúbban bánik, ellenőrzi őket. Nem ezt olvassuk. Hanem a gazda akarja megkeresni az elszéledt juhait, és gondozni akarja őket, sebeiket kötözgetni, ápolni és gyógyítani őket. Próbáljuk kicsit elképzelni ezt mai képekkel. A gazdag milliomos, aki luxus szállodákhoz és drága éttermekhez szokott, aki naponta többször cseréli ruháit, aki telefonon intézi milliós üzleteit, és a legmodernebb autókkal utazik, nos, el tudjuk-e őt képzelni hasonló helyzetben? Hogy egyáltalán megközelít egy bűdös juhnyáját. Közéjük menve drága cipőjével belelép a ganéba is. Finom kezeivel gyolcsot tesz a juhok gennyes, gusztustalan sebére? És még nem is irtózik? Napokig ott marad, ápolja, gondozza a nyáját? Azt gondolom, nagyon kevesen tudjuk ezt mai hatalmasokról elképzelni. Nyilván nem kampány célokból készült és mai technikával összevágott bemutatóra gondolunk.

Az ígében Isten ezt ígéri, Fiában Isten ezt tette. Ide jött hozzánk, ebbe a világba, ahol a bűn mindenütt jelen van. Ahol elveszett emberek sokasága nem keresi és nem kereste az URat. Ahol harapnak vagy rúgnak a juhok, amikor a gyógyító kéz hozzájuk ér. Ő, a Mindenható Isten szent Fiában megüresítette önmagát, és ebbe a világba költözött egy ideig, hogy itt kötözze a sebeket, gyógyítsa a lelkeket, gondját viselje mindenkinek, aki ezt Tőle elfogadja. Sőt, élete árán az övéinek örök életet szerzett.

Ne feledjük azt sem, hogy mit jelent Isten gyermekinek, nekünk is ezt az ígéretet hallani. Amikor Ezékiel ezeket az ígéket elmondta, elképzelhető, hogy a gonosz pásztorok ítélethirdetése alatt sokan bólogattak, bizony addigi vezetőik nem adták nekik azt, amiért Isten őket rendelte. Utána pedig az ÚR ígéri, hogy Ő maga lesz a valódi Pásztor. Isten fog minket vezetni, Ő jár előttünk, Ő oltalmaz, az Ő hatalma és kegyelme számunkra a legcsodálatosabb élet garanciája. Mi is hasonlóan hallgatjuk és olvassuk, amikor Megváltónk mondja, hogy én vagyok a jó Pásztor. Csak abban ne kövessük az ószövetségi népet, hogy ők sokszor nem hallgattak az igaz Pásztor, az ÚR hangjára sem. Ránk legyen igaz a jézusi ige: juhaim hallják az én szómat, és követnek engem.

2011. január 31. – hétfő

Zsoltárok könyve 44,22: Ő ismeri a szívnek titkait.

Ha ellenségem, ellenfelem, rosszakaróm ismeri meg szívem titkait, azrossza nekem, attól tartok, arra igyekszem vigyázni, hogy ne ismerje. Ha azzal vagyok együtt, akiben megbízom, akiről volt már alkalmam megtapasztalni törődését, szeretetét, a maga részéről is a nyitottságot és az őszinteséget, a segítőkészséget, aki jó tanácsot adott mindig, annak szívesen tárom ki szívemet, tudom, nem él vissza a bizalmammal, sőt, amiben csak lehet, javamat munkálja. Akkor a kérdés a mai ige alapján az, hogy ki nekünk Isten. Mert ez dönti el, hogy a kijelentés, mi szerint Isten ismeri szívünket, sőt annak minden rezdülését, titkát megkönnyebbülést, reménységet jelent, vagy esetleg félelmet. Arról talán nem szükség senkit meggyőzni, hogy mindenkinek van szívében magánszféra, s arról sem, hogy Isten előtt nincs semmi, ami rejtve lenne.

Ebben a zsoltárban azért mondja el a zsoltáros, hogy Isten ismeri a szív titkait, mert erre hivatkozik, mintegy igazolásaként annak, hogy nem felejtkezett el Isten Nevéről, és nem imádkozott, nem kereste idegen istenek segítségét. Tudok-e ilyen nyíltan, őszintén Isten elé állni? Szoktam-e kitérni szívem Isten előtt, mint Dávid, aki azt kéri Istentől, hogy vizsgálja meg szívét, nincs-e álnokság, képmutatás, rejtett bűn, ami még ott húzódna meg? Akkor tehetem, ha nem fordultam idegen istenek segítségéért, ha nem kerestem az élő Istentől idegen és általa tiltott helyeken, módszerekkel a segítséget. Ha bizodalom csak Istenben van, akkor hálaadással vallhatom, hogy az ÚR ismeri a szív titkait. Látja az én szívemet is. Látja annak erőtlenségeit, sokszor bizonytalankodásait, néha még csüggedését is. Tudja, hogy szeretném még jobban szolgálni Őt, dicsőíteni szent Nevét. Sok gyengeség, sok javítani valót láthat bennem Isten, de azt nem találhatja szívemben, hogy máshoz fordultam. Ezért bizodalommal jövők mindig Őeléje, és alázattal, bűnbánattal, de nyitott szívvel tárom ki előtte életem, s bízom az Ő segítségében, kegyelmében, várom az Ő világosságát, áldását.